

Josef Hendrych

DVOJČATA NA STOPĚ

ZÁHADA V MUZEU

Ilustroval
Bohumil Fencel

FRAGMENT

Dvojčata na stopě – Záhada v muzeu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Hendrych
Dvojčata na stopě – Záhada v muzeu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

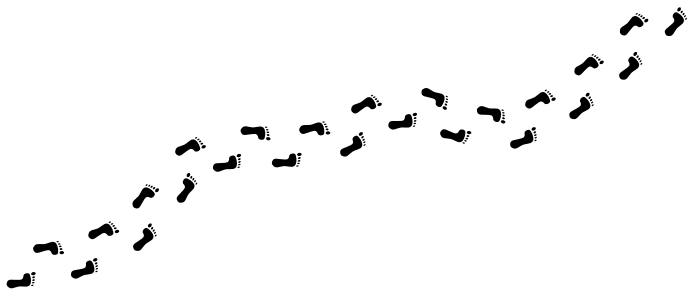
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Josef Hendrych
DVOJČATA NA STOPĚ
ZÁHADA V MUZEU

Ilustroval
Bohumil Fencel

FRAGMENT

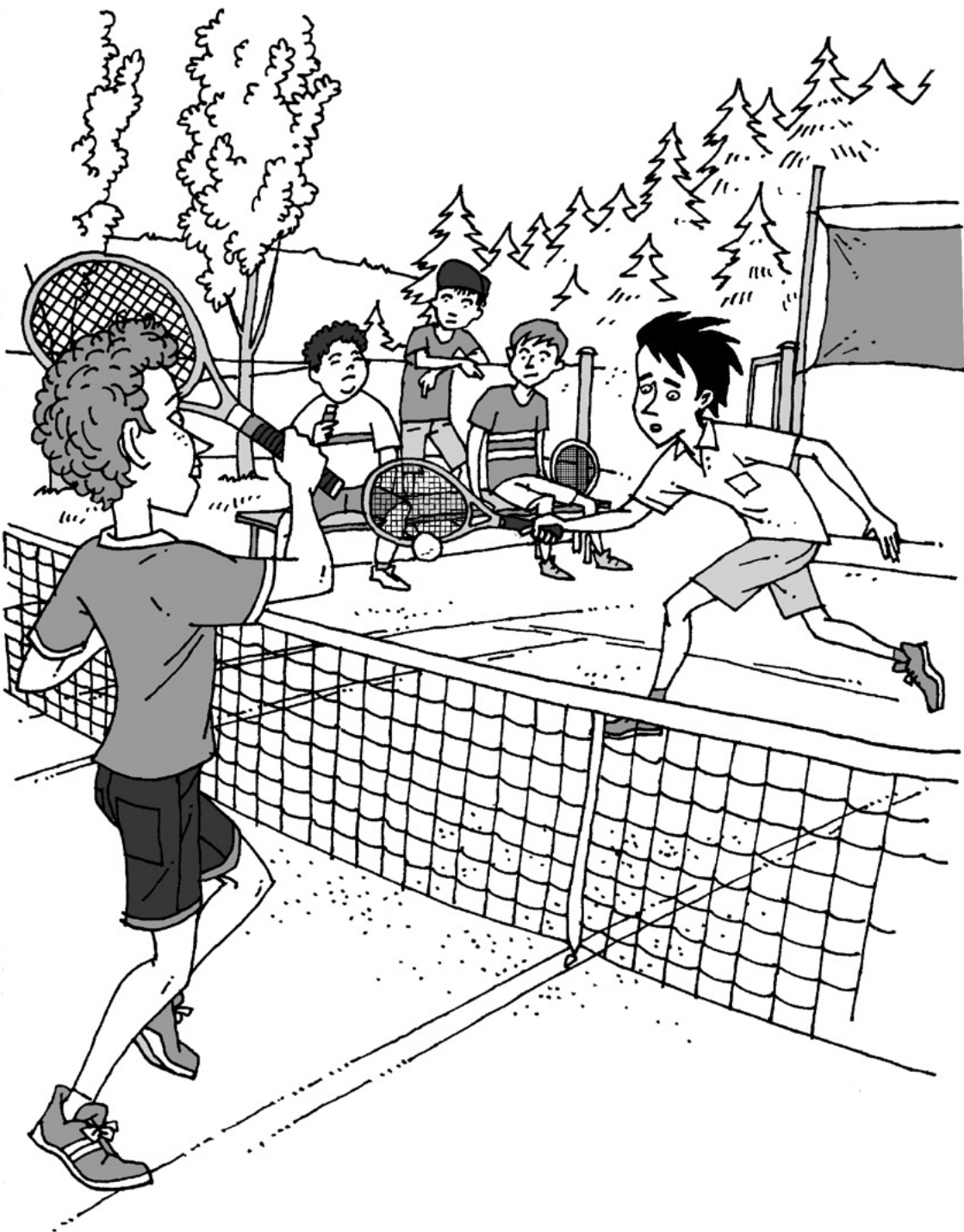

FINÁLE

„40:30!“ křičel Honza a radostně vyhodil raketu do vzduchu.

Na tenisový kurt pražilo odpolední červencové slunce a po hřišti pobíhali dva kluci ve věku asi třináct až čtrnáct let, kteří právě hráli důležité utkání v tenise. Bylo to finálové utkání turnaje, který probíhal v první polovině letních prázdnin a jenž pořádali chlapci z městečka Kamenice, ze čtvrti zvané Podlesí. Podlesí dostalo svůj název proto, že hned za obytnými domky začíná topolová alej a hned za alejí se rozprostírá les se zříceninou hradu Kromburku. Tato čtvrt se nachází na okraji městečka a kromě tenisových kurtů jsou tu i kurty volejbalové a zimní stadion, který je ovšem v provozu jen v zimě a jen pokud jsou mrazy. Je proto přirozené, že chlapci z Podlesí měli ke sportu blízko a lépe či hůře ovládali většinu běžných klukovských sportů.

Právě probíhalo finálové tenisové utkání mezi Honzou a Kájou. Oba byli stejně staří a chodili do stejné třídy místní základní školy. Honza byl štíhlý kudrnatý kluk s dobrým

forhendem, ale jeho slabinou bylo podání. Kája byl černovlasý kluk sportovní postavy, který vynikal bekhendem a slušnými voleji. Kromě tenisu hrál velmi dobře fotbal. Byl kapitánem a oporou útoku týmu z Podlesí.

„Já se vám divím, že se v tom parnu tak honíte, pojďte se raději koupat,“ lákal kluky obtloustlý Vláška, který nebyl velkým příznivcem tenisu a sportu vůbec, kromě fotbalu. Ale protože nerad běhal, chytal vždy v bráně. Jeho nejmilejší zábavou bylo pojídání všech možných druhů jídel v jakémkoli množství a v jakoukoli denní nebo noční dobu. Byl neustále při chuti a na jeho postavě to bylo vidět. Nikdo však jeho slova nevnímal. Vláška se tedy pomalu sunul na místní koupaliště.

Všichni se západem sledovali Honzovo podání, protože podával na vítězství v zápase. Na Kájově tváři bylo vidět napětí a velké soustředění. Honza nadhodil míček a snažil se dát tvrdé a umístěné podání, ale bohužel skončilo v síti.

„Teď mám šanci, druhé podání nedáš,“ křikl na Honzu Kája. Honza něco zabručel a podával. Míček zasvištěl vzduchem, dopadl na Kájovu polovinu, ale tečoval síť, takže následovalo nové podání. Celé utkání sledovalo asi tucet kluků z okolí. Víceméně poražení účastníci turnaje.

„Honzo, podej to do forhendu,“ radil Milan.

„Kájo, drž se!“ křičel Jožka.

Více příznivců měl asi Kája, který si udržoval respekt jako kapitán Podlesí ve všech možných sportovních odvětvích, včetně již zmiňovaného fotbalu.

Nové podání bylo poměrně lehké, ale Kája se bál riskovat, a proto odehrál míček na jistotu a nijak Honzu neohrozil. Ná sledovaly ještě tři výměny, než Honza tvrdým forhendem k základní čáře rozhodl zápas ve svůj prospěch.

„Hurá, jsem nejlepší!“ křičel Honza a zvedal ruce nad hlavu. „Všichni jste slabší než já! Podepisovat se budu až na letišti!“

„Tak co, Kájíčku, jak jsem si tě povodil?“ Takovými pokřiky častoval svého soupeře a diváky.

„Byl jsi slabej jak čajíček, škoda, že měl Kája smůlu!“ křičel na Honzu Jožka.

„Tebe bych zmáknul levou zadní a ještě bych ti nechal set náskoku,“ odpověděl mu Honza.

Na Kájově tváři bylo vidět zklamání, ale přesto sportovně poblahopřál Honzovi k jeho vítězství. Oba dva toho měli po pětisetové bitvě dost.

Na kurty právě vstoupil Kájův bratr Petr, který byl hlavním zapisovatelem a rozhodčím celého zápasu. Pokud by byl na hřišti nestranný divák, mohl by si myslet, že na hřiště vešel ještě jeden Kája nebo že vidí dvojité. Petr s Kájou byli totiž dvojčata. Byli si podobní jako vejce vejci. Rozpoznat je uměli jen rodiče, jejich starší bratr a několik nejbližších kamarádů. Dokonce i dědečkové, babičky i učitelé ve škole oba chlapce těžko rozeznali.

Bohužel se v celém městě nenašel jediný dospělý člověk, který by pro kluky o prázdninách vymyslel nějakou sportovní činnost, a tak museli chlapci celý turnaj zorganizovat sami. Probíhal skoro celý červenec a někdy byl problém s termíny zápasů,

to když některý z tenistů dostal domácí vězení nebo musel s rodiči na návštěvu babičky. Pak se musel zápas přeložit a najít termín, který vyhovoval oběma stranám. Někdy zápas prodloužil déšť nebo bouřky. Často se muselo hrát i za mírného deště, to když oba borci chtěli utkání dohrát ještě téhož dne. Ceny za vítězství a druhé místo byly spíše symbolické – diplomy a přívěsek na klíče, ale pro kluky z Podlesí měly cenu zlata a hodně si jich považovali.

„Honzo, blahopřeju ti k vítězství,“ podával Honzovi ruku Petr.

„Brácho byls dobrej, blahopřeju,“ řekl Kájovi.

„Kde jsou novináři? Fotit se budu, až se umeju. Jožko tos koukal, vid', přijď zítra za mnou, naučím tě pár úderů. Zatím mi můžeš dělat sběrače,“ vytahoval se Honza.

U kluků byl známý tím, že se často vytahoval a přeháněl své sportovní umění, což brali s humorem a Honzu si proto dobírali.

„Honzíku, tys postoupil jen proto, že měl Milan v semifinále poraněný koleno, jinak by tě musel porazit,“ volal Jožka. Honza s Jožkou se neustále špičkovali a pošťuchovali.

„Tak kluci, zítra ve tři hodiny na hřišti, dáme si fotbálek,“ oznámil klukům Kája.

„Kájo, já nemůžu, musím s našima na nákup do Hradce,“ nešťastně zanaříkal Věna. Jinak brankář.

„To nevadí, řekneme Vládovi, aby tě zastoupil v druhý bráně.“

„Tak to se těším, rád si na toho špekouna vystřelím, ale bude to těžký, protože zabere skoro celou bránu,“ zasmál se Jožka.

Kluci se rozloučili a začali se pomalu trousit k domovům nebo na koupaliště.

Kája s Petrem zamířili domů, protože oba byli z téměř tříhodinového pobytu na kurtu a na sluníčku pořádně unavení. I když Kája víc.

Oba kluci měli sportovní postavu, oba byli černovlasí, měli na sobě džínové kraťasy, na kterých si velmi zakládali, protože si je koupili v Londýně, kousek od Wimbledonu, kde byli s rodiči na zájezdu. Petr měl zelené tričko a Kája bílé, které teď bylo řádně propocené.

„Člověče, já mám takovou žízeň, že bych vypil celou přehradu. Pojď na limonádu ke kiosku,“ navrhl Kája. K oběma bratrům se přidal ještě Milan, který byl asi o dva roky mladší, měl blondaté vlasy a bydlel ve stejné ulici jako Kája s Petrem.

Kiosek s nápoji a rychlým občerstvením byl od kurtů vzdálený asi tři sta metrů, stál ve stínu kaštanu, takže se u něj příjemně sedělo. Stánek provozoval pan Poláček, se kterým se všichni kluci z Podlesí dobře znali a u kterého se často před školou nebo po škole zastavovali na limonádu, párek nebo housku se salámem. Pan Poláček měl pro kluky a jejich sport pochopení a kluci s ním často diskutovali o svých sportovních zápasech a výsledcích.

„Tak co, Kájo, jak jsi dopadl? Doufám, že jsi vyhrál,“ hlahlil už z dálky pan Poláček.

Kája ukázal palcem dolů a pan Poláček pochopil, že Kája tentokrát úspěšný nebyl.

„No jo, co se dá dělat. Tak to asi dneska bude kofola, ne?“ řekl pan Poláček. Klukům chvíli trvalo, než jim došlo, že tmavá barva kofoly má vyjadřovat smutek z prohry.

„Pane Poláčku, mně dejte, prosím vás, citronovou limonádu, já kofolu nerad,“ poprosil Petr.

„Tak to máme dvě kofoly a jednu citronovou limonádu,“ řekl pan Poláček a podal klukům kelímky s nápoji.

Kluci chtěli zaplatit, ale pan Poláček řekl, že to nestojí za řeč a že to mají na spravení nálady po prohraném zápase. Kluci ještě chvíli seděli a povídali si s panem Poláčkem o všem možném, ale hlavně o sportu.

Pan Poláček byl asi šedesátiletý dobrosrdečný muž, menší postavy s větším bříškem, kulatým obličejem a nápadným velkým knírem. Vnoučata, která u něj byla na prázdninách, mu před týdnem odjela, a protože bydlela až v Brně, byl rád, že si může s kluky popovídat a že má rozptýlení. O panu Poláčkovi se říkalo, že byl zamlada námořník a že má na lodi obeplutý celý svět. Když se ho na to jednou kluci ptali, odpověděl jim:

„To je pravda, ten knír jsem si musel nechat narůst v Indii, když jsem prohrál sázku v krčmě s jedním anglickým námořníkem v Bombaji.“

Kluky samozřejmě zajímalo, co to bylo za sázku, ale pan Poláček byl tajemný a nechtěl nikdy víc vyzradit, jen spiklenecky mhouřil oči a usmíval se.

Petr, Kája a Milan pomalu dopíjeli své kofoly a limonádu, když uviděli, jak se ke stánku pomalu blíží z koupaliště Vláda. Vláda měl ve zvyku se při cestě domů stavit ještě na nějaký pamlsek ve stánku pana Poláčka. Právě když se chystal přejít

silnici, která oddělovala koupaliště od další části města, projelo kolem velkou rychlostí červené auto, div že Vládu nesmetlo pod kola. Vláša na svou postavu neuvěřitelně rychle uskočil na chodník a cosi nelichotivého zakřičel za řidičem auta. Auto projelo tak rychle, že si ani nezapamatovali poznávací značku. Poznali jen, že se jedná o červený ford. Pan Poláček zakřičel něco o pirátech silnic a o mizerných zákonech. Petr však zaznamenal řidiče, jehož ostře řezaná tvář, orlí nos a ulíznuté havraní vlasy mu připomínaly nějakého padoucha z detektivky. Spolujezdce viděl rozmazaně, všiml si jen, že měl brýle s červenou obroučkou.

„Tak, pane Poláček,“ prohlásil Vláša, „kdybych nebyl tak rychle, neměl tak vynikající postřeh a neuskočil, už mohlo

bejt po mně. Proto mi dejte velkou malinovou zmrzlinu, dvojitou kofolu a dobře propečenou klobásku, hodně kremžské hořčice a tři chleby. Nějak mi na tom koupališti vyhládló.“

Kluci se museli smát, když slyšeli, jak se Vláda vytahuje, jak je rychlý. Vláda pokračoval ve svém proslovu:

„Včera mě potkal pan Kubíček, co trénuje žáky na fotbal, a ptal se mě, jestli bych jim nechtěl chytat, že by to se mnou zkusil napřed v céčku. Tak jsem mu řek', že bych hrál jediné za áčko. No, nenechal jsem se přemluvit, přece se nebudu zahazovat v céčku nebo béčku, ne?“

Kluci se smáli, nechali Vláu, aby se dál vytahoval, a rozeběhli se k domovu.

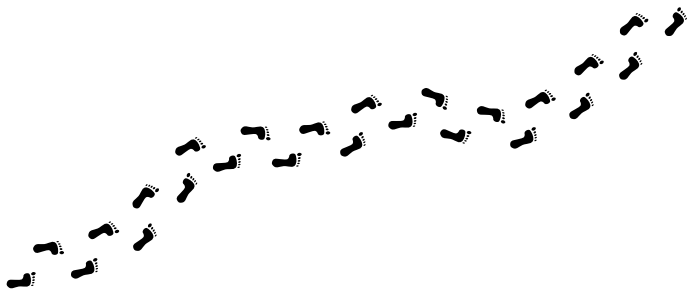
Při večeři se Kájovi i Petrovi zavíraly únavou oči. Maminka je litovala, jak jsou unavení, ale tatínek se spokojeně usmíval. Byl rád, že všichni tři jeho synové se věnují sportu a že to nejsou žádní peciválové, kteří sedí jen doma u televize. Třetím synem, o kterém jsme se zatím nezmínili, je Jindra, ten je o šest let starší než dvojčata, chodí na gymnázium a má už trochu jiné zájmy než mladší bratři. Jindra byl oběma bratrům podobný, ale byl vyšší a neměl tak tmavé vlasy. Dnes večer nebyl doma, protože šel s kamarády do kina.

Tatínek, Jindřich Doležal, byl ředitelem místní základní školy, kam obě dvojčata chodila. Před nimi tam chodil samozřejmě i Jindra. Protože byli kluci hyperaktivní, dost často si na ně učitelé stěžovali. Tatínek jim doma proto domlouval, ale pod vousy se usmíval, když si vzpomněl, jaký byl ve škole on a jak musel dědeček často do školy za třídní učitelkou, aby si

vyslechl stížnosti na synka. Nakonec se stal učitelem a pak i ředitelem školy. Maminka pracovala v místní bance. Protože musela často zůstat v práci dlouho, chodili někdy kluci na večere k babičce a dědovi, kteří bydleli na druhé straně městečka, pokud neuvařil tatínek, který sice moc vařit neuměl, ale vařil rád. Jeho specialitou byly topinky se strouhaným sýrem, na kterých nemohl nic zkazit.

Druhý děda s babičkou bydleli v malé vesničce na Šumavě. Kluci tam rádi jezdili hlavně v zimě na lyže. V létě tam strávili maximálně týden, protože v Kamenici měli stále nějaké aktivity, a tak na Šumavu jezdil o letních prázdninách hlavně Jindra, který tvrdil, že to je nejlepší místo na světě.

Spolužáci ve škole se předháněli, kdo byl o prázdninách u moře a jaké exotické země kdo navštívil. Káju s Petrem to však nechávalo klidnými. Samozřejmě že už taky byli s rodiči u moře, líbilo se jim tam, ale Kamenice je Kamenice. Proto byli letos rádi, že rodiče šetřili na opravu domku a k moři nejeli.

LOUPEŽ V MUZEU

Poklidnou atmosféru prázdnin v městečku narušila událost, kterou pamětníci nepamatovali.

To ráno, zatímco Kája ještě spal, šel Petr tatínkovi pro noviny do kiosku pana Poláčka. O prázdninách se s Kájou střídali každé ráno, kdo půjde pro noviny a cestou koupí i něco k snídani. Tentokrát byla řada na Petrovi. Cestou viděl Vládu s Vaškem, kteří se pomalu ploužili do města. Petr slyšel, jak něco pokřikují na dvě dívky, které právě na zahrádce před přízemním domkem zalévaly záhony s cibulí a mrkví. Petr je znal, byly to sestry Eva s Marcelou, největší drbny v okolí. Eva byla dokonce Petrova a Kájova spolužačka. Marcela byla o rok mladší, ale byla snad ještě větší drbna než Eva. Na nikom nenechaly nit suchou.

„Pánové, se vám divím, že se s nima bavíte,“ křičel Petr na kamarády.

„Víš, co řekly Vládovi?“ rozčiloval se Vašek. „Prý ať odfuní od jejich zahrady, že by z něj mohl dostat jejich pes záchvat

a mohl by si myslet, že mu chce Vláda sníst salám, kterej má v misce, že prej Vláda vypadá jako tlustej, vyhládlej bernardýn. Taková drzost.“

„Taková drzost, to mi zaplatěj,“ křičel Vláda, „já jim dám bernardýna.“ A než se kdo nadál, vběhl otevřenou brankou na zahrádku. Evě vytrhl konev s vodou a začal obě sestry polévat. Holky křičely a pištěly, do toho štěkal jejich pes, malý jezevčík, co předtím podřimoval u boudy a nyní se lekl povyku, který obě děvčata spustila. „A tebe taky poleju, ty rafane,“ křičel v bojovné ráži Vláda a začal polévat i nebohého jezevčíka Pajdu. Pajda zakvičel a utíkal se schovat domů. Byla to pěkná mela. Naproti v bytovce se otevřelo okno a pan Kolčava, který po noční směně spal, řval z plných plic, že seběhne dolů a všechny spratky ztříská na jednu hromadu, že platí řádně daně a že má právo se po noční směně vyspat.

Petr postřehl, že Vašek se podezřele dívá po druhé konvi a má zřejmě chuť podpořit svého kamaráda, proto vytrhl Vládovi konev z ruky, zakřičel na Vaška, aby rychle zmizeli, protože pan Kolčava zmizel v bytě a za okamžik zahlédl Petr jeho siluetu v okně na chodbě. Naštěstí bydlel pan Kolčava ve třetím patře a kvůli své tlusté postavě nebyl schopen seběhnout rychle schoody. Než se objevil před domem, byli kluci již u ulici dále a směřovali ke kiosku pana Poláčka. Zlost si pan Kolčava vybil jen na Pajdovi, kterého nazval vzteklým čoklem, a odešel dospat noční směnu, mumlaje si něco o nevychovaných a drzých dětech.

Když přišli ke kiosku pana Poláčka, viděli, že je u stánku hlouček lidí. Stáli tam, kromě pana Poláčka, i pan lékárník Hoffmann, pan Bláha, který byl vedoucím v obchodě s oděvy,

pan Majer, který měl na náměstí železářství, potom důchodci pan Sládek s panem Nedomou a babka Koláčková, která ne-
směla chybět nikde, kde se něco šustlo.

Kluci už zdálky slyšeli slova jako... zloděj... stát nemohlo...
hrozná doba... pověsit... milion... doživotí...

Babka Koláčková zuřivě šermovala rukama a dupala noha-
ma, vypadalo to, jako kdyby právě někoho škrtila a pak ho ješ-
tě zadupala do země. Pan Hoffmann pokuřoval dýmku a něco
povídal panu Sládkovi. Pan Hoffmann byl známý tím, že dým-
ku nevyndával z úst ani při řeči a uměl si krásně odplivnout
skrz mezeru mezi předními zuby. Pan Sládek souhlasně poký-
val hlavou, vyndal z úst cigaretu a odplivl si na zem po vzoru
pana Hoffmanna. Oba si viditelně rozuměli.

„Dobrý den, pane Poláčku, co se děje?“ ptal se Petr.

„Áááá, mladej Doležal. To se hned pozná, že jsi dobře vy-
chovanej a že je táta ředitel školy. Každěj jinej by řek’ – dobrý
den, pane Poláček, ale ty mluvíš správně v pátém pádě a neko-
molíš náš krásný jazyk,“ rozplýval se pan lékárník Hoffmann.

„Každý jiný by řekl, ne řek’, pane lékárníku, pozor na spi-
sovný jazyk,“ opravil ho Petr. Ale pan lékárník dělal, že pokračuje v důležitém hovoru s panem Sládkem a že Petrova slova nevnímá.

„Vy to, kluci, ještě nevíte?“ ptal se pan Poláček a napil se
kávy ze svého oblíbeného modrého hrnečku. „Dnes v noci
vykradli muzeum. Je tam kriminálka a už od rána vyslycha-
jí všechny zaměstnance.“ Všechny zaměstnance znamenalo
vyslechnout čtyři lidi – ředitele muzea, pana Holého, správce
sbírek, pan Hofmeistera, údržbáře, pana Rybku, a babku

Kameníkovou, která v sezoně prodávala vstupenky a suvenýry pro turisty.

Místní muzeum bylo známé svou africkou sbírkou zlatých prutů, prstenů a ozdob, které muzeu věnoval před osmdesáti lety cestovatel a dobrodruh Josef Šváb, místní rodák. Josef Šváb nasbíral tyto předměty během svých cest po rovníkové Africe a po subsaharské oblasti.

„Všechno Švábovo zlato zmizelo a ještě ukradli sbírku safírů. Škoda je prý okolo pěti milionů korun. Prý tam vnikli oknem, které bylo rozbité, ale alarm se nespustil. Zámek na dveřích poškozený nebyl. Hlavní podezřelý je prý pan Holý, ale řekněte mi, proč by to dělal tak rafinovaně? Navíc se svými kily by oknem jen těžko prolezl,“ sděloval detaily pan Poláček. Kluci vyvalili oči, Vláda otevřel pusy a úplně zapomněl, že si chtěl koupit k snídani čtyři housky s uherákem.

„No, to je teda bomba!“ vyhrkl Vašek.

„Jo, bomba, ta tady vybuchne příště, tady je už všechno možný,“ pištěla babka Koláčková, která byla nedoslýchavá. „To za mejch mladejch let nebylo, ale to mají ti mladí všechno z televize, tam je k tomu navádějí. Já vám řeknu, že si požádám vo ten zbrojní pas, pořídím si pušku, a jak mě přijde někdo vykrást, tak začnu střílet a bez varování. Viděla jsem to v jedny americký detektivce s tím holohlavým detektivem Culombem,“ zkomolila babka jméno detektiva Colomba.

„To byl Kojak, paní Koláčková, ten je holohlavej, to vím přesně, protože náš táta tyhle detektivky sleduje. Má Kojaka rád, protože je taky tak plešatej jako on,“ vychloubal se Vláda.

„Navíc Coulomb je jednotka elektrického náboje, a ne dektektiv,“ využíval své znalosti z hodiny fyziky Petr.

„Mankote, tak voni jsou už elektrický náboje. Za mejch mladejch let se používal střelnej prach. To je dneska svět, to aby se slušnej člověk bál, že ho trefí elektrickej náboj,“ vrtěla hlavou babka Koláčková.

„Paní Koláčková, radši to nebudeme rozebírat,“ navrhoval Petr, protože viděl, že babka je fyzikou nedotčená.

„Včera ráno jsem tady mluvil s tím mladým z muzea, s Hofmeisterem. Je vidět, že je to studovaný člověk s přehledem. Moc dobře jsme si popovídali. Umí jazyky, byl ve světě, takže máme hodně společného,“ vychloubal se trochu pan Poláček.

„Jo, a taky luští různé křížovky a doplňovačky. Nedávno tu zapomněl tenhle časopis, je jich tam spousta a některé ještě nejsou vyluštené. Jestli chcete, můžete si je doma taky zkusit rozluštit,“ podával Petrovi časopis.

A tak pan Poláček spustil řetěz událostí, které Petrovi a Kájovi přinesou hodně napětí a dobrodružství, v nichž jim půjde i o život. Když se Petr vrátil domů s nákupem, už mezi dveřmi křičel na Káju, aby vstával, že mu řekne velkou novinu. Kája se nestačil divit. Jejich městečko bylo poklidné a k poslední krádeži v domě zde došlo před patnácti lety, když vykradli pana Malce, který nic netuše spal v ložnici. Letošní událost způsobila mezi obyvateli městečka velký rozruch a v obchodech, na ulici i na úřadech se pořád jen mluvilo o vykradení muzea.

„Petře, panu Holému bychom měli nějak pomoci. Víš, že nám věnoval ceny na minulý tenisový turnaj. Nevěřím, že by to udělal on,“ mýnil Kája.

„No, on i nejméně podezřelý člověk může být pachatel,“ filozofoval Petr, „ale pomoci bychom mu měli.“

„Víš co, zítra odpoledne se za ním vypravíme do muzea a trochu obhlédneme terén.“ navrhl Kája.

„A co kdybychom teď zkusili něco vyluštit v tom časopise od pana Poláčka?“

Petr nadšeně souhlasil a hned začal hledat něco nevylušťeného, čím by mohli začít.

„No to jsem blázen? Co to má znamenat? Nerozumím tomu,“ řekl Kája a ukazoval na nesmyslnou řadu písmen načmáranou, zřejmě v rychlosti, na okraji jedné stránky.

„Já taky ne. Co je to za blábol?“ dodal Petr.

T O R K E L L E R F A H N D E N

Druhý den po obědě se vydali na náměstí, kde byla budova muzea. Muzeum bylo vklíněno mezi budovu fary a lékárnu. Byla to krásná budova s průjezdem. Nápis na zdi nad průjezdem říkal, že bylo postaveno v roce 1901. Muzeum bylo pro dnešek pro veřejnost zavřené. Kriminálka již v budově nebyla, ale zaměstnanci se stále ještě nemohli vzpamatovat ze šoku. Babka Kameníková kluky vpustila dovnitř, protože je znala a navíc její dcera učila na prvním stupni na škole u jejich tatínka. V průjezdu na kluky dýchl studený vzduch. Kluci vstoupili na staré dubové schodiště, které vedlo do zvýšeného přízemí. Na levé straně byla kancelář ředitele Holého, na pravé straně

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.